

DOBOZI ESZTER

Csigavonulás

*Olykor egy-egy „reccs” kiáltja, a vastag
talpon is átsebződő fájdalom
mit sokszorozva jelez: most haladnak
irtóztató menetben – s oltalom
nincs fölöttük, csak a lágy test... A falvak
ily törékenyek megint, házakon
ahogy a máz, a mész porlik, pereg,
tank tipor így élőt, mint most kegyed.*

*Nézz lábad alá! – megszólítanak
belső ismeretlenek: csavarintott
púpjaikkal hadd vonzóldjanak,
pőre húsukat húzzák csak a ringón
hajladozó szálak fölött-alatt;
s míg ők csillámlanak a kék iringón,
én futok vakon e szűkös homályban –
színét veszítvén a hús tartománynak.*

Ginkgolevél

*Ginkgolevél! Mi hozta őt eléem?
A fürgeteg? Átfésülöm a kertet
naponta: fája, ága hol zenél?
Honnan e nyugtalanság, mi keresnem
hajt álló életem át valamit?*

*Ugyanaz fűt, törekedtét – gyanítom –
mint mikor a vadcsereznyefa hitt
hegynek föl, ugyanaz, mint mikor írok.*

Pirulák

*Egy tálka leng a végtelenbe zárva
most már mindörökre így (?): védtelenre
váltva; áttetszőn pár metszett sugárka,
akárha mind középre futna benne,
mintha csak gyűjtő- s gyűjtőpontja volna
túl sárga fénynek, mely távoli tények
puszta mása: s jöttöd várja – mióta! –
néhány szem pirulád másnapra készen.*

